

Voor Lieke en al haar nachtmerries

- Hoofdstuk 1 - GEDESORIENTEERD

Twee rode ogen staren me aan. Ik hap naar adem en voel de rillingen over mijn rug lopen. Om me heen is het pikdonker. Het enige licht komt van die ogen, die me de hele tijd in de gaten houden.

Ik doe een stap naar achteren. Daarna nog een. Mijn voetstappen creëren een laag echoënd geluid. Heel rustig volgen de rode ogen me. Af en toe knipperen ze.

Mijn hartslag galmt in mijn oren. Voorzichtig zet ik nog een stap. De ogen bewegen weer met me mee. Nu golven de rillingen als stormen over mijn rug, mijn armen, zelfs mijn benen.

Vanuit de duisternis klinkt een zacht, krakend geluid. Terwijl een snijdende pijn zich in mijn hart boort, draai ik me met een ruk om. Zo snel als ik kan, ren ik weg, het ondoordringbare zwart in. Mijn armen zwaaien wild mee op het ritme van mijn benen, zodat ik nog sneller ren. Steeds verder, steeds dieper deze duistere wereld in.

Mijn ademhaling schiet omhoog. Mijn longen staan in brand.

De echo van mijn voetstappen galmt en dreunt. Het geluid zwelt aan, kaatst tegen onzichtbare muren, totdat het klinkt als een muziekstuk met valse instrumenten.

En dan sta ik stil. Het geluid verdwijnt. De rillingen over mijn huid duiken mijn lichaam in en laten mijn botten trillen.

Ik zit muurvast en kan me helemaal niet meer bewegen. Van mijn tenen tot mijn hoofd ben ik vastgezogen in het zwart. Enkel mijn ogen schieten van links naar rechts, op zoek naar iets van herkenning in het duister. Uiteindelijk zie ik ze: twee rode puntjes. Vanuit de verte komen ze tergend langzaam op me af. Ik voel me als een muis die vastzit in een val en wacht op de genadeslag.

Ik span mijn hele lichaam aan, dwing mezelf om te bewegen, maar het is hopeloos. Met moeite lukt het me om mijn mond te openen, maar er komt geen schreeuw. Ik probeer het nog een keer. De wereld om me heen blijft muisstil. Nee, doodstil.

Opeens drukt de duisternis nog zwaarder op me. Steeds een klein beetje meer duwt het zwart tegen mijn huid. Langzaam word ik fijngeknepen. Paniek schiet door mijn lichaam. Ik open mijn mond, rol met mijn ogen. Meer kan ik niet doen! Diep in mij kolkt de onrust als een wervelstorm. Ondertussen komen de rode ogen steeds dichterbij.

Mijn huid wordt strak tegen mijn botten aangedrukt. Mijn borstkas krimpt en de lucht uit mijn longen verdwijnt.

Ik moet weg! Snel! Ik bijt mijn tanden op elkaar en probeer

te bewegen. De duisternis duwt steeds harder en door mijn gedachten flitsen beelden van platgereden huisdieren langs de kant van de weg.

Mijn longen branden, mijn buik schreeuwt het uit. Een gierende hoofdpijn overweldigt me en opeens hoor ik een zacht geluid. Eén enkel geluid in deze stille wereld. Het gekraak dat ik eerder heb gehoord.

Van de rode ogen kijk ik naar links en naar rechts, maar er is niets te zien. Opnieuw het gekraak. Plotseling weet ik wat het is. Het is mijn schedel. De ene barst volgt na de andere terwijl de duisternis me steeds verder vermorzelt.

Overal voel ik hoe mijn lichaam inkrimpt. Ik kan niet schreeuwen of bewegen, enkel denken, en het enige wat door mijn hoofd schiet, is hoe ik er straks zal uitzien: alle ingewanden tot het uiterste ingedrukt, mijn botten vermalen tot splinters.

Meer gekraak. Ik wil huilen en schreeuwen. Niets lukt. De hoofdpijn rolt als een tsunami achter mijn ogen totdat een andere afgrijselijke pijn de overhand neemt. Mijn zenuwen gieren het uit. Ik besta enkel nog uit ellende.

Het zijn mijn tanden. De duisternis drukt er hard tegenaan. Ze komen in beweging. In het begin nog langzaam, maar als de eerste millimeters zijn gewonnen, is er geen houden meer aan en kraken mijn tanden naar binnen toe. Ze scheuren uit mijn tandvlees, waardoor de zenuwen komen bloot te liggen. Het voelt als een hete kool die zich een weg brandt door mijn keel.

De rest van mijn lichaam volgt. De botten in mijn armen trillen, mijn heupen barsten uit elkaar en mijn maag schuurt tegen mijn longen aan. Een spinnenweb vol haarscherpe mesjes spant zich door mijn lichaam. Even wil ik het uitgillen, dan geef ik me eraan over en verdrink ik in een poel van walging, terwijl de rode ogen me de hele tijd aankijken. Mijn bewustzijn zakt weg totdat er opeens iets door de duisternis snijdt. Een fel licht als van een vuurtoren baant zich een weg door het zwart en meteen voel ik de verlossing. De wurggreep verdwijnt, de pijn neemt af en opluchting stroomt door me heen. Het licht zwelt verder aan totdat de hele omgeving één stralend, felwit vlak is. Snel knijp ik mijn ogen dicht. De misselijkheid bouwt zich op; ze begint in mijn buik, kruipt omhoog en explodeert in mijn hoofd. Ik draai me om en wil wegrennen, maar plotseling voel ik dat ik zweef. Heel even maar. Daarna de pijn die als een mokerslag door mijn lichaam giert. Ik slaak een kreet – eindelijk weer geluid! – en open mijn ogen.

Geen duisternis. Geen allesverzengend licht. Ik zie een plafond met een kroonluchter die zo uit een sprookje lijkt te komen, en daarna alle andere details in de kamer. Ik lig op de grond, naast een bed, nog half gewikkeld in een deken.

‘Gaet het, mevrouw Schelten?’

Ik knipper een paar keer met mijn ogen en laat alles tot me doordringen. Waar ben ik? Deze kamer komt me niet bekend voor. Ik ben niet thuis. Absoluut niet. De ruimte is veel te ste-

riel. Nergens foto's of andere persoonlijke spullen. Alsof ik ben ontwaakt in een ziekenhuiskamer uit de vorige eeuw.

Ik kijk opzij. In de deuropening staat een stevige vrouw met kort grijs haar. Haar armen over elkaar geslagen. Ze is helemaal in het wit. Ben ik dan toch in een ziekenhuis?

‘Mevrouw Schelten?’ Haar stem klinkt vriendelijk en past totaal niet bij haar uiterlijk, dat dwang en frustratie uitstraalt. Haar ogen liggen diep verscholen in haar gezicht. Ze kijkt me met een strakke blik aan, alsof ze al mijn bewegingen in de gaten wil houden.

Heeft ze rode ogen?

‘Gaet het?’

‘Waar ben ik?’ stamel ik.

‘Desoriëntatie is niet ongebruikelijk,’ antwoordt ze.

‘Desoriëntatie?’

‘Ja, desoriëntatie.’

Haar woorden dringen amper tot me door. Nog een keer zeg ik: ‘Desoriëntatie?’

Ik probeer overeind te komen. Mijn lichaam voelt stijf en pijnlijk aan. Het valt me op dat ik een vreemde pyjama draag. Eentje die ik zelf nooit uit zou kiezen. Het minst flatterende model ooit. Ik kan me niet herinneren dat ik er zo een heb.

Is dit dan toch een ziekenhuis?

Ik til me op aan de dikke spijlen van het bed en keer haar de rug toe.

‘Ben ik in het ziekenhuis?’

‘Nee.’

Als ik rechtop sta, draait de wereld heel even om me heen. De misselijkheid is ook terug en blaast mijn buik op. Ik laat me op het matras vallen, haal diep adem en voel hoe mijn hele lijf gevuld lijkt met stroperige blubber.

‘Waar ben ik?’ Dat klinkt vast als gemompel, want mijn gezicht ligt half onder de deken.

‘U bent in Kliniek Somnia. Gisteren bent u aangekomen.’ Een paar seconden stilte. ‘Dit is uw eerste dag.’

Ik kom overeind en kijk haar vragend aan. Nog altijd staat ze als een standbeeld in de deuropening. Haar schouders raken bijna de beide kanten van de deurpost.

‘Kliniek Somnia?’ Terwijl ik de woorden herhaal, komen de herinneringen terug. Tergend langzaam.

Ja, de kliniek. Nu weet ik het weer. Gisteren heeft mijn vader me hiernaartoe gebracht. Met de auto door het bos, dat getooid was met prachtige herfstkleuren. Ik weet nog dat ik aan mijn vader vroeg of hij langzamer wilde rijden, zodat ik beter van de omgeving kon genieten. Daar had hij geen zin in. Hij wilde zo snel mogelijk bij de kliniek zijn. Hij was zwijgzamer dan anders.

Ik duw me overeind en ga op de rand van het bed zitten. Mijn voeten registreren de koude vloer. Diep in mijn buik rommelt de misselijkheid. Ik zucht diep.

‘Ik wil naar huis,’ zeg ik.

‘Dat kan niet.’ De vrolijkheid in haar stem is verdwenen. ‘U bent in Kliniek Somnia. U bent gedesoriënteerd.’

Vanuit het niets ontvlamt mijn lichaam in een bol van pure frustratie. Ik heb zin om overal tegenaan te schoppen. Om me even helemaal te laten gaan. Eerst die afschuwelijke nachtmerrie, nu dat vreselijke mens ... Met een snelle beweging sta ik op en loop op haar af, mijn wijsvinger naar haar uitgestoken.

‘Luister eens goed!’

Ze deinst achteruit, angst transformeert haar gezicht. Pas dan zie ik een man van gorillaformaat achter haar in de gang staan. Ook hij is gekleed in het wit. Binnen een halve tel heeft hij met haar van plaats gewisseld. Hij spant zijn borstspieren aan en laat zijn wenkbrauwen diep zakken.

‘Daar blijven!’

Meteen sta ik stil. De frustratie van een paar seconden geleden is compleet verdwenen. Als een klein, bang meisje krimp ik ineen.

‘Geen verdachte bewegingen.’

Mijn ogen worden groot. Wat is dat voor taalgebruik? Ik ben toch geen crimineel?

De man blaft me toe: ‘Ga op het bed zitten.’

‘Ik ... Ik ...’

‘Nu!’

Zonder te aarzelen loop ik terug naar het bed, ga op de rand zitten en maak me zo klein mogelijk.

‘Ik ...’

‘Over tien minuten komt de dokter.’

‘Wat?’

‘Tien minuten. Blijf op je kamer.’ Zonder zijn blik van me af te wenden pakt hij de deurklink en gooit de deur dicht. De klap echoot door de kamer. Heel even voel ik me verloren en denk ik terug aan mijn nachtmerrie. Aan de duisternis die me fijnkneep. Aan de rode ogen.

Met knikkende knieën sta ik op, loop naar de deur en trek eraan. Op slot.

Ik reageer meteen instinctief. Met mijn vuisten beuk ik op de deur en roep: ‘Hé! Laat me eruit. Laat me los! Dit kunnen jullie niet maken!’

De stem van de vrouw. Ook zij spreekt nu als een gevangenisbewaker. ‘Over tien minuten komt de dokter. Tot die tijd blijft u op uw kamer. Begrepen?’

Ik wil antwoorden dat ze de pot op kan. Dat het strafbaar is om mensen zomaar op te sluiten. Maar mijn lichaam kan niet meer. Ik tril helemaal en twijfelend doe ik een stap naar achteren. Achter de deur klinken voetstappen die langzaam wegsterven.

Ik voel me in de steek gelaten. Machteloos. Een slachtoffer.

‘Help,’ zeg ik nog zacht. Mijn stem ebt weg in de lege kamer.

Bijna alles is er wit. Zelfs de vloer heeft een crèmekleur. De kamer is groot, maar vrijwel helemaal leeg. In het midden staat het bed, gemaakt van ijzeren stangen. Zo’n ziekenhuisbed van

vroeger. Daartegenover een lage tafel met een spiegel. Ernaast een kast. Ik kan me nog herinneren dat ik daarin mijn spullen heb opgeborgen. Maar waarom weet ik de rest niet meer?

Links van de kast is een deur. Snel loop ik erop af. Een uitgang? Mijn opwindning zakt meteen weg als ik zie dat het een kleine badkamer is, die als twee druppels water lijkt op de badkamer van mijn oma in het verzorgingstehuis. Op een ochtend werd ze daar gevonden. Languit op de vloer. Dood.

Allerlei emoties komen bij me naar boven. Snel sluit ik de deur. Ik draai me om en loop naar de ramen, waar gordijnen voor hangen. Ze zijn gemaakt van een dunne stof, zodat het meeste zonlicht erdoorheen valt. Ik trek ze open en word toch nog verrast door de felheid van de zonnestralen. Snel sla ik een hand voor mijn ogen en knipper een paar keer. Als ik weer zicht heb, lijk ik te bevriezen. Mijn ogen worden groter en ik staar naar datgene wat zich op slechts een paar centimeter afstand van mij bevindt. Mijn mond valt open en ik beweeg mijn trillende hand. Ik heb nauwelijks aandacht voor het uitzicht op de herfstbomen in allerlei soorten rood en geel. Ik zie alleen de tralies voor de ramen. Waren die me gisteren ook al opgevallen?

Ik knipper nog een paar keer met mijn ogen en open vervolgens het raam. Mijn handen blijven trillen terwijl de koude buitenlucht om me heen waait. Ik grijp de tralies vast, bijt op mijn tanden en trek er wild aan. Mijn hele gewicht gooi ik in de strijd, maar de tralies zitten muurvast.

‘Nee!’ krijs ik. Met mijn vuist sla ik tegen het ijzer. Onmiddellijk schiet de pijn door mijn arm. Ik deins naar achteren, alsof de tralie onder stroom stond en ik een heel domme fout heb gemaakt.

Ik doe nog een paar stappen naar achteren totdat ik weer bij mijn bed ben. Zonder erbij na te denken ga ik erop zitten en staar naar de ramen. Naar de grenzen van mijn gevangenis. Tranen komen op en rollen als dikke, blubberige klodders over mijn wangen.

Ik wil weg!

Toch kruipt een deel van mijn lichaam het liefst onder de dekens om de hele wereld buiten te sluiten, zoals ik zo vaak heb gedaan.

Over tien minuten komt de dokter. Welke dokter? Wat doe ik hier? Kliniek Somnia? Gedesoriënteerd? En waarom voel ik mij een gevangene?

Ik duw mijn handen tegen mijn slapen in een poging mijn hersenen te activeren. Ondertussen slaak ik de ene na de andere dierlijke brul.

Ik moet me concentreren. Gisteren heeft mijn vader me hier-naartoe gebracht. Al mijn spullen zaten in een grote rolkoffer die hij het bordes naar de voordeur op trok. Hij mopperde, vroeg waarom ik zo veel spullen nodig had. Ik antwoordde niet omdat ik werd overweldigd door de aanblik van het gebouw. Een landhuis met de uitstraling van een kasteel, midden in de bossen. Voor

mijn gevoel kon er elk moment een prins op het witte paard langsrijden, of een prinses in een veel te roze jurk.

De deuren gingen open. Iemand stond ons op te wachten, maar mijn hersenen blokkeren de herinneringen.

Ik brom en grom nog harder. Met mijn vingers masseer ik mijn slapen, maar het helpt niets. Ik schreeuw en spring overeind. Met een paar stappen beland ik bij de kast aan de andere kant van de kamer. Ik open de kastdeur en gooi hem keihard dicht. Dat voelt goed! Nog een keer. De klappen van het hout echoën door de ruimte en heel even kom ik los van de wereld om me heen. Ik ben enkel nog adrenaline en frustratie.

Van de andere kant van de kamer klinkt geluid. Met de kastdeur nog in mijn hand kijk ik om. De gorilla is er weer. Hij staat in de deuropening. Zodra we oogcontact hebben, verandert zijn hele houding. Met een priemende vinger wijst hij naar me en roept: ‘Loslaten! Ophouden!’

Ik reageer meteen en zet een paar stappen naar achteren om mezelf veiliger te voelen.

Op zijn schouder verschijnt een hand. De gorilla lijkt iets te krimpen en doet een stap naar voren. Vervolgens zie ik een vrouw van ongeveer veertig jaar, die perfect past in het kasteel waarin ik ben opgesloten. Geen heks. Nee, een prinses. Haar ogen schitteren en ze heeft prachtig, vol blond haar. Het enige wat ontbreekt, is een felgekleurde prinsessenjurk. Ze draagt de kleren van een ziekenhuisarts, inclusief een klembord in haar hand.

‘Laat ons maar even alleen,’ zegt ze tegen mijn bewaker. Die kijkt haar aarzelend aan. ‘Het is goed zo. Echt.’

Hij draait zijn hoofd naar me toe en even denk ik dat hij gaat blaffen. In plaats daarvan snuift hij en loopt hij weg. De prinses sluit de deur achter hem.

‘Azran is een goede werknemer,’ zegt ze terwijl ze langzaam naar me toe loopt. Wanneer ze praat, beweegt ze veel met haar armen. ‘Hij is heel gedreven, maar ...’ Haar blik glijdt over het bed. Zou ze op basis van het dekbed dat half op de grond ligt een oordeel over me vellen? ‘Hij reageert soms heftig op ...’ Een lichte twijfeling in haar stem. ‘Op dit soort situaties. Je mag het hem niet kwalijk nemen. Je moest eens weten waar hij hier allemaal mee te maken krijgt.’

‘Nee, dat weet ik niet,’ zeg ik fel.

Een moment verdwijnt de schittering in haar ogen. ‘Nee, dat zal wel niet. Ik hoorde dat je gedesoriënteerd wakker bent geworden?’

‘Wat?’ Ik recht mijn rug. ‘Helemaal niet!’

‘Weet je dan nog waar je bent?’

‘Somnia.’

‘Heel goed. En wat kom je hier doen?’

Ik blijf stil.

‘Wat jou overkomt, is niet iets om je voor te schamen. We hebben hier meer cliënten die op zo’n manier wakker worden. Soms duurt het uren voordat ze weer terugkeren naar ...’ Op-

nieuw die twijfel. ‘Laten we zeggen: terugkeren naar de normale wereld.’

Op twee meter afstand blijft ze staan. Ik weet donders goed waarom: ze denkt dat ik gevaarlijk ben. Een gek. Ja, dat is het! Dit is geen ziekenhuis, ik zit in een gesticht.

‘Heb je vragen?’

Ik schud wild met mijn hoofd.

De glinstering in haar ogen keert terug. ‘Gisteren ben je aangekomen. Herinner je je dat nog?’

Zachtjes knik ik.

‘Je vader vond het erg moeilijk om je hier achter te laten.’

Ik doe een stap naar voren. ‘Ik wil hem bellen,’ zeg ik snel.

Meteen zet ze een stap naar achteren, met het klembord veilig voor haar lichaam. ‘Dat zal helaas niet gaan.’

‘Wat? Waarom niet?’

‘Vanwege ons beleid.’

‘Beleid?’ Ik spuug het woord uit. ‘Ik wil gewoon bellen. Waar is mijn telefoon?’

‘Onze cliënten hebben geen telefoon. Gisteren heb je die van jou ingeleverd.’

‘Wat? Waarom?’

‘Beleid.’

Ik voel de neiging om ergens tegenaan te trappen. Ik bal mijn handen tot vuisten, wil zelfs aan haar haren trekken.

Ze heeft het meteen door en kijkt me scherp aan. ‘Zal ik me

anders even voorstellen? Dat heb ik gisteren ook al gedaan, maar dat geeft niets.'

Ze glimlacht. Mijn drang om haar iets aan te doen groeit.

'Mijn naam is dokter Barbara de Wit. Ik ben jouw ...' Haar glimlach wordt groter. 'Behandelend arts. De komende weken zullen we veel met elkaar samenwerken.'

Langzaam ontspan ik mijn handen. Ook dat merkt ze onmiddellijk.

'We gaan je helpen,' zegt ze. 'Je hoeft hier niet lang te blijven. Ik ben ervan overtuigd dat je binnenkort gewoon weer naar huis kunt. Met je telefoon.'

Ik wil iets vragen, maar ze is me voor.

'Waarom kleeft je je niet aan? Dan geef ik je straks een persoonlijke rondleiding en beantwoord ik al je vragen. Want die zul je genoeg hebben.'

Ze kijkt even uit het raam. Vallen de tralies haar nog op?

'Schone kleren liggen in de kast. Daar vind je ook een handdoek en in de badkamer kun je je douchen.'

Meteen denk ik weer aan mijn dode oma.

'Zullen we afspreken dat ik over tien minuten terugkom en dat we op een mooie manier aan de dag beginnen?'

Ze knikt vrolijk naar me. Haar gemaakte positiviteit zorgt ervoor dat ik me enorm leeg voel.

Ze vertrekt en ik ben weer alleen. Opnieuw een gevangene, want de deur is in het slot gevallen.